

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Henotico quod vocant Zenonis, hoc est, conciliatrice wius epistola.
Cap. XIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

Quodd Petrus Mongus Zenonis Henoticum, hoc est, conciliatricem epistolam recipit, & iis qui à Proterio partibus steterunt coniungitur. Cap. XIII.

Huius rei administrationem Pergamius praefectus Aegypti iam designatus de sententia Acacii episcopi Constantinopolis, suscepit: qui cum Alexandria appulisset, comperissetque Ioannem aufugisse, venit cum Petro in colloquium: suadet, ut epistolam Zenonis Alexandrinis dedicatam, & eos etiam, qui ab ipso dissentiunt, admittat. Itaque Petrus epistolam, quam dixi, recipit, eique subscribit: polliceturque se eos, qui partes aduersarias sequebantur admissurum. Postea ergo cum celebris conuentus Alexandriae ab vniuerso populo ageretur, & ad vnum omnes epistolam Zenonis de concordia admitterent, Petrus quoque eos, qui stabant à Proterio, recipit: & concione apud populum in ecclesia habita, epistolam Zenonis de concordia legit.

De Henotico quod vocant Zenonis, hoc est, conciliatrice eius epistola. Cap. XIII.

Zenonis de concordia epistola.

Zeno Imperator, Caesar, Pius, Victor, Triumphator, Max. semper Augustus, reuerendiss. Alexandriae, Aegypti, Libyae, & Pentapolis episcopis, Clericis, monachis, & Laicis S.

Quonia pro certo scimus imperium nostrum à sincera fide & vera fide tum initiū habuisse, tum stabilitū esse, tum robur ac praesidium, quod expugnari nequit, ex ea sumptisse (quam quidem fidem diuini numinis instinctu trecenti decem & octo sancti patres Nicæe congregati exposuerunt, quaeque etiam confirmarunt centum & quinquaginta sancti patres Constantinopoli coacti) noctes diesque non precibus solum, sed studio omni, & legibus sancitis laborauimus, ut ea in sancta, catholica, & apostolica dei ecclesia, quae vbiue terrarum est, quaeque immortalis & sempiterna nostri principatus quasi parens est, plene perfecteque expleatur: priusque Dei populus in pace & diuina concordia perseverans, gratas acceptasque precationes unam cum sanctissimis episcopis, & clero pietati deditissimo, & monasteriorum

teriorum præpositis, & monachis, Deo pro nostri imperij
 conseruatione offerat. Nam si præpotens Deus & seruator
 noster Iesus Christus, qui ex sancta virgine Maria Dei-
 para carnem sumpsit, & natus est, nostras consentientes lau-
 des, & cultum quem ei tribuimus, approbet, lubensque &
 quasi parato animo excipiat, non modò omnia aduersario-
 rum genera, fracta debilitataque concident, verùm etiam a-
 lij omnes mortales, suam ipsorum ceruicem iugo nostri im-
 perij, proximè ac secundum Deum, sponte subijcient: &
 pax, eiusque commoda, æquabilis aëris temperatio, fru-
 ctuum cuiusque generis abundantia, aliaque omnia, quæ
 sunt ad humanæ vitæ vsum accommodata, affatim suppe-
 ditabuntur. Iam igitur cum constet inter omnes nos impe-
 riumque Romanum synceræ fidei subsidio conseruari,
 afferuntur nobis libelli supplices à pijs monasteriorum
 præfectis heremitis, & alijs reuerèdissimis viris, qui nos ve-
 hementer obtestantur, vt sanctiss. ecclesijs restituatur cõcor-
 dia, membraque membris coniungantur: quæ hostis probi-
 tatis dæmon iam longissimo temporis spatio dirimere pro-
 virili laborauit: pro certo persuasus, si corpus ecclesiæ con-
 cordiæ vinculis firmè cohærens impugnaret, se superatum
 iri. Nam quia membra ecclesiæ non coalescebant, factum
 est, vt infinitæ hominum multitudines, quas temporis lon-
 ginitas tot annorum curriculis ex hac vita exemerit, par-
 tim baptismatis lauacro carentes mortem obierint, partim
 diuinæ communionis minimè factæ participes, ex corpo-
 ris custodia (quod nemo homo vitare potest) emigrarint:
 quinetiam cædes ferè infinitæ inde factæ: & non terra mo-
 dò, verùm etiã aer copiosa sanguinis effusione inquinata.
 Quotus quisque ergo est, qui non optarit ista corrigi, adq;
 statum reduci meliorem? Quocirca dedimus operã, vt vos
 intelligatis cum nos, tum omnes vbique ecclesias non ali-
 ud symbolum, vel doctrinam, vel decisionem fidei, vel fi-
 dem, quàm sanctum symbolum de quo diximus, trecento-
 rum decem & octo episcoporum, quod centum quinquag-
 inta patres, quos supra commemorauimus, confirmarunt,
 aut habuisse aut habere, aut habituros esse, aut scire alios
 habere. Quòd si quisquam aliud habeat, eum alienum ab
 ecclesia existimamus. Nam hoc solo nostrum imperium

EVAGR. HISTORIAE

vti docuimus, conseruari cōfidimus, idemq; ipsum populi, amplexati, salutari spiritus sancti illustrantur lumine, sacroque Baptismatis lauacro tinguntur: eidem quoq; assensu sunt sancti patres in concilio Ephesino congregati: qui impium Nestorium, & eius erroris fautores ministerio ecclesiastico abdicarunt. Cui etiam vna cum Eutyche (vterq; enim fidei decretis, quæ diximus, repugnat) anathema denuntiamus, approbamusque ea, quæ duodecim capita dicuntur Cyrilli piæ memoriæ sanctæ & catholicæ ecclesiæ Alexandrinæ archiepiscopi. Nam confitemur vnigenitum Dei, filium dominum nostrum Iesum Christum, verè incarnatum, esse: consubstantialem patri secundum diuinitatē: secundum humanitatem nobis cōsubstantialem: descendisse de cælo: carnem suscepisse à spiritu sancto & Maria virgine, Deipara: vnum esse, non duo: Vnius enim esse dicimus & miracula quæ edidit, & passiones, quas in carne sustinuit. Eos autem qui eum diuidunt, aut naturas eius confundunt, aut carnem suscepisse imaginariam introducunt, omnino rejicimus. Quippe incarnatio sine labe peccati ex Deipara reuera facta, accessionem alterius filij non effecit. Nam manet trinitas, etiam cum vna trinitatis persona, nempe Deus sermo, incarnata sit. Quare cum exploratum habeamus, cum omnes sanctas vbique & orthodoxas ecclesias, tum earum præfides Deo charissimos, tum nostrum imperium nullum aliud symbolum, aliamve fidei decisionem præter symbolum, de quo sumus modò locuti, vel admisisse, vel admittere vel le, absque vlla hæsitatione nos ad concordiam reducamus. Ista quidem certè vobis scripsimus, non vt nouamus fidem, sed vt vobis de fide penitus persuaderemus. Cuique autem, qui aliud quiddam vel senserit, vel sentiat, seu iam, seu alias, seu in Concilio Chalcedonensi, seu in alio quouis concilio, anathema indicimus, maximè verò omnium Nestorio, Eutychi, & illorum doctrinæ fautoribus. Quocirca vos spirituali matri ecclesiæ adiūgite, atque secundum vnā solamque fidei decisionem trecentorum, decem & octo sanctorum patrum nobiscum vna diuina in ea communione fruimini. Nam sacrosancta vestra mater ecclesia, tum vos ingenuos suos filios amplecti cupit, tum vestram diu optatam, dulcemque vocem audire desiderat.

derat. Propter igitur vos ad eam recipite. Nam si hoc pre-
stiteritis, non modò domini seruatoris, & Dei nostri Iesu
Christi beneuolentiam uobis conciliabitis, verùm etiam à
nostra celsitudine magnam laudem consequemini. Ista epi-
stola perlecta, omnes Alexandrini se sanctæ, catholicæ, & A-
postolicæ ecclesiæ adiunxerunt.

*Quòd Ioannes Alexandrinus episcopus Romam
profectus, effecit ut Pontifex Romanus Simpli-
cius ad Zenonem de irrogatis ipsi iniuriis lite-
ras daret.* Caput XV.

Ioannes, de quo supra mentio facta est, fugiens Alexan-
dria ad antiquam Romam contendit: ibiq; magnas con-
citauit turbas. Dixit namque se pro decretis Leonis &
Chalcedonensis concilij sua sede episcopali exturbatum
fuisse, alterumq; , qui illis aduersabatur, in ipsius locum
surrogatū. Qua re cum Simplicius antiquæ Romæ episco-
pus vehementer conturbaretur, & literas propterea ad im-
peratorem Zenonem daret, rescribit Zeno, crimenque per-
iurij obiectat Ioanni, eumque eius rei, non autem alterius
gratia episcopatu abdicatum esse.

*De Calandione Antiocheno pontifice, qui propter
amicitiæ cum Ilo Leone & Pamprepe suspicio-
nem, in exiliū actus est, & quòd cum Petro Cna-
ptheo Mongus, & Constantinopolis & Hieroso-
lymorum episcopi, amicitia factus inerunt.*

CAPVT XVI.

Calandio antistes Antiochiæ scribens ad imperato-
rem Zenonem, & Acacium Constantinopolitanum
episcopum, Petrum non solum adulterum vocat, ve-
rùm etiam eum cum esset Alexandria, Chalcedonensi con-
cilio anathema indixisse asserit: qui postea ad incolendam
Oasin còdenatus fuit, ex partes Ili, & Leótij & Pamprepis,
contra Zenonem fouebat. Petrus verò cognomento Cna-
pheus, qui ante Calandionem & Stephanum episcopus fuit, ut
supra